

Proloog

Een groepje toeristen was blijven staan om zich aan Milly te vergapen terwijl ze in haar trouwjapon op de trappen van het stadhuis stond. Ze verdrongen zich op de stoep aan de overkant terwijl het winkelende publiek uit Oxford, gewend aan de jaarlijkse toestroom, om hen te ontwijken op de straat stapte, zonder de moeite te nemen hun beklag te doen. Een enkeling keek op naar de trappen voor het stadhuis om te zien wat zo veel bekijks trok, en gaf stilzwijgend toe dat het jonge paar op de trappen inderdaad wel een opvallend stel was.

Een enkele toerist had zelfs het fototoestel tevoorschijn gehaald, en Milly lachte hen stralend toe, genietend van hun aandacht terwijl ze zich probeerde voor te stellen hoe Allan en zij er samen uitzagen. Haar huid onder haar witblonde piekhaar brandde in de middagzon en de gehuurde sluier kriebelde in haar hals terwijl het nylon kant van haar japon onaangenaam klam werd waar het tegen haar huid kwam. Maar toch voelde ze zich blij en vervuld van een euforische energie. En elke keer dat ze naar Allan – haar man – keek, ging er weer een stroomstoot van opwinding door haar lichaam die alle andere gevoelens overstemde.

Ze was nog maar drie weken daarvoor in Oxford aangekomen. Ze had in juli eindexamen gedaan – en terwijl al haar vriendinnen vakanties naar Ibiza, Spanje en Amsterdam boekten, werd Milly naar een secretaresseopleiding in Oxford gestuurd. ‘Veel nuttiger dan zo’n onnozele vakantie,’ had haar moeder resoluut verkondigd. ‘En bedenk eens wat een voordeel je hebt ten opzichte van de anderen wanneer je op zoek gaat naar een baan.’ Maar Milly wilde geen voordeel ten opzichte

van de anderen. Ze wilde lekker bruin worden en een vriendje, en verder kon het haar eigenlijk niet schelen.

Dus was ze er op de tweede dag van haar typecursus na de lunchpauze vandoor gegaan. Ze had een goedkope kapper gevonden en had uit pure levensvreugde tegen hem gezegd dat hij het kort moest knippen en bleken. Daarna had ze met een licht en gelukkig gevoel door de droge, zonovergoten straten van Oxford gedwaald; ze was in koele kloostergangen en kapellen gedoken en had om stenen bogen gegluurd, op zoek naar een plekje waar ze kon zonnen. Het was puur toeval dat ze uiteindelijk een stukje gazon in Corpus Christi College had uitgekozen, dat Ruperts kamer er precies tegenover had gelegen en dat Allan en hij besloten hadden die middag niets anders te doen dan op het gras liggen en Pimm's drinken.

Ze had steelse blikken in hun richting geworpen toen ze al rokend en met elkaar klinkend over het gazon slenterden, en keek nog eens beter toen een van hen zijn overhemd uittrok en een gebuind bovenlijf onthulde. Ze had naar de flarden van hun gesprek geluisterd die haar kant op waaiden en gemerkt dat ze die knappe, wereldse mannen graag wilde leren kennen. Toen de oudste van de twee haar ineens aansprak, maakte haar hart een sprongetje van opwinding.

‘Heb je een vuurtje?’ Zijn stem klonk droog, Amerikaans, gemuseerd.

‘Ja,’ stamelde ze terwijl ze in haar zak voelde. ‘Ja, hoor.’

‘Ik vrees dat we ontzettend lui zijn.’ De jongste man keek haar aan – verlegen, ingetogener. ‘Ik heb wel een aansteker, maar die ligt daar net in de vensterbank.’ Hij wees naar een gebogen, stenen raamkozijn. ‘Maar het is te warm om ook maar een stap te zetten.’

‘We belonen je met een glaasje Pimm's,’ zei de Amerikaan. Hij stak zijn hand uit. ‘Allan.’

‘Rupert.’

Ze had de rest van de middag met hen op het gras rondgehangen, halfdronken van zon en alcohol, flirtend en giechelend, en ze had hen aan het lachen gemaakt met haar beschrijving van haar medesecretaresses. Ze had een verwachtingsvol gevoel dat

van de anderen. Ze wilde lekker bruin worden en een vriendje, en verder kon het haar eigenlijk niet schelen.

Dus was ze er op de tweede dag van haar typecursus na de lunchpauze vandoor gegaan. Ze had een goedkope kapper gevonden en had uit pure levensvreugde tegen hem gezegd dat hij het kort moest knippen en bleken. Daarna had ze met een licht en gelukkig gevoel door de droge, zonovergoten straten van Oxford gedwaald; ze was in koele kloostergangen en kapellen gedoken en had om stenen bogen gegluurd, op zoek naar een plekje waar ze kon zonnen. Het was puur toeval dat ze uiteindelijk een stukje gazon in Corpus Christi College had uitgekozen, dat Ruperts kamer er precies tegenover had gelegen en dat Allan en hij besloten hadden die middag niets anders te doen dan op het gras liggen en Pimm's drinken.

Ze had steelse blikken in hun richting geworpen toen ze al rokend en met elkaar klinkend over het gazon slenterden, en keek nog eens beter toen een van hen zijn overhemd uittrok en een gebuind bovenlijf onthulde. Ze had naar de flarden van hun gesprek geluisterd die haar kant op waaiden en gemerkt dat ze die knappe, wereldse mannen graag wilde leren kennen. Toen de oudste van de twee haar ineens aansprak, maakte haar hart een sprongetje van opwinding.

‘Heb je een vuurtje?’ Zijn stem klonk droog, Amerikaans, gemuseerd.

‘Ja,’ stamelde ze terwijl ze in haar zak voelde. ‘Ja, hoor.’

‘Ik vrees dat we ontzettend lui zijn.’ De jongste man keek haar aan – verlegen, ingetogener. ‘Ik heb wel een aansteker, maar die ligt daar net in de vensterbank.’ Hij wees naar een gebogen, stenen raamkozijn. ‘Maar het is te warm om ook maar een stap te zetten.’

‘We belonen je met een glaasje Pimm's,’ zei de Amerikaan. Hij stak zijn hand uit. ‘Allan.’

‘Rupert.’

Ze had de rest van de middag met hen op het gras rondgehangen, halfdronken van zon en alcohol, flirtend en giechelend, en ze had hen aan het lachen gemaakt met haar beschrijving van haar medesecretaresses. Ze had een verwachtingsvol gevoel dat

sterker werd naarmate de middag vorderde: een seksuele spanning die verhevigd werd door het feit dat ze met zijn tweeën waren en dat ze allebei mooi waren. Rupert was lenig en goudgeel als een jonge leeuw, zijn haar een glanzende blonde stralenkrans en zijn tanden fonkelend wit afstekend tegen zijn gladde, gebruiende gezicht. Allan had rimpels in zijn gezicht en zijn haar grijsde bij de slapen, maar elke keer dat zijn grijsgroene ogen haar aankeken, maakte haar hart een sprongetje, en zijn stem streelde haar oren als zijde.

Toen Rupert op zijn rug ging liggen en tegen de hemel zei: ‘Zullen we vanavond uit eten gaan?’ dacht ze dat hij haar mee uit vroeg. Ze werd onmiddellijk overspoeld door gevoelens van ongelof en blijdschap, maar ze had zich tegelijkertijd ook gerealiseerd dat ze liever had gehad dat het Allan was geweest.

Maar toen draaide Allan zich ook om en zei: ‘Nou en of.’ Toen boog hij zich voorover en kuste Rupert terloops op de mond.

Het gekke was dat Milly het na de aanvankelijke schok eigenlijk niet zo erg vond. Eerlijk gezegd was het op deze manier bijna beter: zo had ze hen allebei voor zichzelf. Ze was die avond met hen naar San Antonio gegaan en had zich gekoesterd in de jaloerse blikken van twee collega-secretareses aan een ander tafeltje. De volgende avond hadden ze jazz gedraaid op een oude opwindgrammofoon, Mint Juleps gedronken en haar geleerd om een joint te rollen. Binnen een week waren ze een vast trio geworden.

En toen had Allan haar ten huwelijk gevraagd.

Ze had onmiddellijk, zonder erbij na te denken, ja gezegd. Hij had gelachen, in de veronderstelling dat ze een grapje maakte, en was aan een uitgebreide uitleg van zijn heikele situatie begonnen. Hij had het gehad over visa, over ambtenaren van Buitenlandse Zaken, over ouderwetse systemen en discriminatie van homoseksuelen. Al dit tijd had hij haar smekend aangekeken, alsof ze nog overgehaald moest worden. Maar Milly was al overgehaald, bruiste al van opwinding bij de gedachte aan een trouwjapon, aan een boeket in haar handen, aan iets doen dat spannend was dan ze ooit van haar leven had gedaan. Pas toen Allan half fronsend zei: ‘Ongelooflijk dat ik zomaar aan iemand

vraag of ze de wet voor me wil overtreden!’ realiseerde ze zich eigenlijk wat er aan de hand was. Maar de piepkleine bedenkingen die de kop begonnen op te steken waren geen partij voor de opwinding die bezit van haar nam toen Allan zijn arm om haar heen sloeg en zachtjes in haar oor zei: ‘Je bent een schat.’ Milly had ademloos teruggeglimlacht en gezegd: ‘Graag gedaan,’ en het echt gemeend.

En nu waren ze getrouwd. Ze hadden de trouwbelofte afgegraffeld: Allan op een droge, verrassend serieuze toon en Milly trillend, op het randje van giechelen. Toen hadden ze hun handtekening gezet. Eerst Allan, een snelle, vlotte krabbel, en toen Milly, die voor de gelegenheid een poging deed om een volwassen handtekening te produceren. En toen, bijna tot Milly’s verrassing, was het afgelopen, en waren ze man en vrouw. Allan had Milly een flauwe grijns toegeworpen en haar opnieuw een kus gegeven. Haar mond tintelde nog een beetje van zijn aanraking; haar ringvinger voelde raar aan met zijn doublé ring erom.

‘Dat zijn genoeg foto’s,’ zei Allan plotseling. ‘We willen niet te veel opvallen.’

‘Nog een paar,’ zei Milly snel. Het was bijna onmogelijk geweest om Allan en Rupert ervan te overtuigen dat ze voor de gelegenheid een trouwjapon moest huren, en nu ze hem aanhad, wilde ze het moment eeuwig rekken. Ze ging dicht bij Allan staan, klampte zich aan zijn elleboog vast, en voelde de ruwe stof van zijn pak tegen haar blote arm. Een harde zomerbries begon door haar haar te waaien, trok aan haar sluier en verkoelde haar nek. Een oud theaterprogramma werd door de droge, lege goot geblazen; aan de overkant van de straat begonnen de toeristen weer hun eigen weg te gaan.

‘Rupert!’ riep Allan. ‘Genoeg kiekjes!’

‘Wacht even!’ zei Milly wanhopig. ‘En de confetti dan?’

‘O, nou goed dan,’ zei Allan toegeeflijk. ‘We mogen Milly’s confetti natuurlijk niet vergeten.’

Hij stak zijn hand in zijn zak en gooide een handvol gekleurde snippers in de lucht. Tegelijkertijd sloeg er weer een windvlaag onder Milly’s sluier en ditmaal werd hij van de kleine plastic tiara in haar haar gerukt en spectaculair als een rookpluim van

gaas omhoog geblazen. Hij kwam op de stoep terecht, voor de voeten van een donkerharige jongen van een jaar of zestien, die zich bukte en hem opraapte. Hij begon hem aandachtig te bekijken, alsof hij een of ander vreemd voorwerp onderzocht.

‘Hé,’ riep Milly meteen, ‘die is van mij!’ En ze rende de trap af naar hem toe, waarbij ze een spoor van confetti achterliet. ‘Die is van mij,’ herhaalde ze nadrukkelijk toen ze dichterbij de jongen kwam, omdat ze dacht dat hij wel eens een buitenlandse student kon zijn en misschien geen Engels verstond.

‘Ja,’ zei de jongen droog, met een stem die een goede opvoeding verried. ‘Dat begreep ik al.’

Hij stak haar de sluier toe en Milly glimlachte verlegen naar hem, klaar om een beetje te flirten. Maar de uitdrukking op het gezicht van de jongen veranderde niet; achter de fonkeling van zijn brillenglazen bespeurde ze een milde, puberale laatdunkendheid. Ze voelde zich ineens op haar teentjes getrapt en ook een beetje voor gek staan, zoals ze daar blootshoofds in haar slecht zittende trouwjapon stond.

‘Dank je,’ zei ze, terwijl ze de sluier van hem aanpakte. De jongen haalde zijn schouders op.

‘Graag gedaan.’

Hij keek toe terwijl ze de laagjes gaas weer op hun plaats legde, haar handen krampachtig onder zijn blik. ‘Gefeliciteerd,’ voegde hij eraan toe.

‘Hoezo?’ zei Milly zonder nadenken. Toen keek ze op en bloosde. ‘O ja, natuurlijk. Heel hartelijk dank.’

‘Een gelukkig huwelijk toegewenst,’ zei de jongen op uitgestreken toon. Hij knikte naar haar, en voor Milly nog iets kon zeggen, liep hij weg.

‘Wie was dat?’ vroeg Allan, die ineens naast haar stond.

‘Dat weet ik niet,’ zei Milly. ‘Hij wenste ons een gelukkig huwelijk.’

‘Eerder een gelukkige scheiding,’ zei Rupert, die Allans hand vasthield. Milly keek naar hem. Zijn gezicht straalde; hij leek mooier dan ooit.

‘Milly, ik ben je heel dankbaar,’ zei Allan. ‘Wij allebei.’

‘Dat hoeft helemaal niet,’ zei Milly. ‘Echt waar, het was leuk!’

‘Ja, maar toch. We hebben een kleinigheidje voor je.’ Allan keek even naar Rupert, stak zijn hand in zijn zak en gaf Milly een doosje. ‘Zoetwaterparels,’ legde hij uit toen ze het opendeed. ‘We hopen dat je ze mooi vindt.’

‘O, prachtig!’ Milly keek met stralende ogen van de een naar de ander. ‘Dat hadden jullie niet moeten doen!’

‘Dat wilden we graag,’ zei Allan ernstig. ‘Om je te bedanken voor het feit dat je een geweldige vriendin – en een perfecte bruid – bent.’ Hij maakte de ketting om Milly’s hals vast en ze bloosde van blijdschap. ‘Je ziet er heel mooi uit,’ zei hij zachtjes. ‘De mooiste echtgenote die een man zich maar kan wensen.’

‘En nu,’ zei Rupert, ‘wat dachten jullie van champagne?’

Ze brachten de rest van de dag door met roeien over de Chervell, dure champagne drinken en extravagante heildronken op elkaar uitbrengen. In de daaropvolgende dagen bracht Milly elk vrij moment met Rupert en Allan door. In de weekends reden ze naar het platteland en hielden overdadige picknicks op geruite kleden. Ze brachten een bezoek aan Blenheim, en Milly stond erop om het bezoekersboek te tekenen met de heer en mevrouw Kepinski. Toen haar tijd op de secretaresseopleiding er drie weken later opzat, reserveerden Allan en Rupert een tafeltje in de Randolph als afscheid, lieten haar drie gangen bestellen en wilden haar de prijzen niet laten zien.

De volgende dag bracht Allan haar naar het station, hielp haar bagage in het rek zetten, en droogde haar tranen met een zijden zakdoek. Hij gaf haar een afscheidskus, en beloofde haar te schrijven en zei dat ze binnenkort in Londen met elkaar zouden afspreken.

Milly zag hem nooit weer.